

РЕШЕНИЕ

№ 6834

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 26.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **380** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Е. А. Г., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, подадена чрез адвокат К. Д. Т., срещу Решение № Ж-691/11.12.2019 г., постановено от Комисия за енергийно и водно регулиране, с което е приета за неоснователна жалба вх. № Е-11Е-00-9/17.04.2019 г. по описа на КЕВР и е прекратено производството по нея.

С жалбата се оспорва Решение № Ж-691/11.12.2019 г. на КЕВР като незаконосъобразно поради съществени нарушения на административно-производствените правила, неспазване на установената форма /липса на мотиви, непосочване на правни основания за отказ/, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че решението е постановено от КЕВР извън законоустановения срок и съдържа невярна и непълна информация относно фактическата обстановка и доказателствата, представени от жалбоподателя в производството пред КЕВР. Жалбоподателят счита, че решението е постановено без посочена правна аргументация, без да са извършени проверки, справки и каквото и да е действие, вкл. не е отговорено на поставени с жалбата до нея въпроси, а единствено се цитира становището на [фирма]. В тази връзка се твърди нарушение на чл. 21 - 24 вкл. от ЗЕ и на изискванията за мотивиране на акта – основание за отмяната му по чл. 146, т. 2 АПК. Позовава се на съдебна практика на ВАС. Накрая се твърди, че обжалваното решение противоречи на целта

на закона и по-специално във връзка със задълженията на дружествата лицензианти по издадените им лицензи и с оглед специалните изисквания на националното и европейското законодателство предвид монополното им положение на пазара. Иска се отмяната на Решение № Ж-691/11.12.2019 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране, а в условията на евентуалност да бъде върната преписката на административния орган за ново произнасяне, след извършване на всички необходими действия по установяване на релевантната фактическа обстановка. Претендира направените по делото разноски, включително за адвокатско възнаграждение.

В открити съдебни заседания по делото жалбоподателят се представлява от адв. М. и адв. Д.. Поддържат жалбата по изложените в нея съображения, както и претенцията за присъждане на разноски.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, чрез процесуалния си представител юрк. Н., моли жалбата да бъде отхвърлена. В съдебно заседание за ответника се явяват юрк. Н. и юрк. М.. Прави се възражение за прекомерност на заявеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно уведомена, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – [фирма] – редовно призована, не изпраща процесуален представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство първоначално е започнало по жалба вх. № Е-11Е-00-9/17.04.2019 г. по описа на КЕВР, подадена от Е. А. Г. срещу [фирма] и [фирма], постъпила в КЕВР по електронен път. В същата са изложени оплаквания, че жалбоподателят Г. е отправил неколкочатни искания до [фирма] и [фирма] за възстановяване на преустановеното електрическо захранване на собствения му недвижим имот, представляващ УПИ IX-250 в кв. 52, [населено място], [община], област Г., за което представил доказателства за правото си на собственост и 9 броя снимки с информация за фабричен номер на електромер, проводници от въздушно захранване от уличната мрежа, влизащи в имота към таблото с електромера му, индикация на съседен електромер, налични по делото.

Представени са по делото писмо-запитване от Е. Г. до [фирма] от 08.02.2019 г., изпратено по електронен път /на л. 44-45/ и искане № 5039634/01.02.2018 г. да бъде установено има ли партида в имота, предвид наличието в същия на свързани проводници и електромер /л. 58/.

В отговор с писмо от 12.03.2019 г. /л. 86/ от Е.-то е посочено, че след извършена проверка на място е установено, че към имота има проводници и електромер, но съгласно справка в информационната система не е установено наличие на партида за последните 15 години. От г-н Г. е изискано да предостави документ за собственост на имота, както и такъв, от който да е видно, че е заплащана електрическа енергия за обекта. Предоставен е от същия нотариален акт за право на собственост върху имота.

С оглед на това била подадена жалбата до КЕВР, в която Г. изложил фактическата обстановка по случая и поискал да му бъде възстановено захранването на имота с

електрическа енергия. За установяване на фактите по случая и на основание чл. 142 и чл. 143 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката били изпратени писма изх. № Е-11Е-00-9/02.05.2019 г. /л.95/ до [фирма] и до [фирма] за мотивирано становище по случая, включително относно времето и основанийето, на което е било преустановено електрическото захранване, на чие име е била партидата на имота и причината, поради която не е възстановено.

Съгласно становището на [фирма] /на л. 32/ е направена справка в информационната система на същото, при която е установено, че няма постъпила предходна жалба по случая, съответно няма образувана преписка; няма подадено заявление за продажба на електрическа енергия за този обект и Е. Г. не е клиент на дружеството; не е открит клиентски номер за място на потребление с посочения адрес.

В становището на [фирма] се твърди, че от направена справка в базата данни, както и в съхранената документация и архив е установено, че за посочения обект не е създаван и въвеждан абонатен номер. Цитираният електромер с фабричен № 2994539 също не фигурира в информационната система на електроразпределителното дружество. Г-н Г. бил уведомен за резултата от проверката в проведен телефонен разговор от 08.02.2019 г. На същата дата той отправил запитване на електронната поща на [фирма], във връзка с което бил изпратен писмен отговор с изх. № 5039634/12.03.2019 г. на електронната поща на г-н Г. с предоставена информация за резултата от проверката и необходимостта от предоставяне на платени фактури за консумирана електрическа енергия или други документи, доказващи присъединяването на мястото на измерване. След образуване на административно производство пред КЕВР служители на електроразпределителното дружество са посетили обекта, направили са няколко снимки на имота, от които било видно наличие на проводници, но не било установено наличие на партида. Към становището са приложени: данни за кореспонденция по случая; 3 бр. снимки; искане № 5039634/01.02.2019 г.; кореспонденция по електронната поща.

По случая е назначена проверка от КЕВР, във връзка с която е изготвен Доклад вх. № Е-ДИ-827/04.12.2019 г. на Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“, в който е изложена фактическата обстановка и е изразено становище, че жалбата е неоснователна предвид това, че от Г. не са представени доказателства за заплащане на консумирана за имота електрическа енергия, а от представения снимков материал не може да се направи обоснован извод за осъществено присъединяване на имота като самостоятелен обект към електроразпределителната мрежа на [фирма].

Съгласно представено извлечение от Протокол № 218 за проведено закрито заседание на КЕВР на 11.12.2019 г., е подложен на обсъждане горепосоченият доклад и с пет гласа „за“ /от които два гласа на членове със стаж в енергетиката/ на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във вр. с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е прието решение, с което е прекратено производството по жалбата на Г. поради нейната неоснователност. Възприети са мотивите, изложени в доклада, че не са представени доказателства за заплащане електрическа енергия за имота, поради което не е доказано присъединяването му като самостоятелен обект към електроразпределителната мрежа на [фирма].

Решение № Ж-691/11.12.2019 г., ведно с изложените мотиви, е връчено на Е. Г. чрез адв. К., на 18.12.2019 г., видно от представено копие на известие за доставяне на л. 21. Жалбата срещу него е подадена чрез КЕВР на 06.01.2020 г. по електронен път.

Като доказателства по делото са приобщени представените с жалбата и с административната преписка писмени документи. За разкриване на обективната истина в хода на съдебното производство е допуснато събирането на гласни доказателствени средства чрез разпити на свидетелите С. К. и М. Ч..

Допуснатата по искане на жалбоподателя е съдебно-техническа експертиза, чието заключение е прието от страните без оспорване. Същото се кредитира от съда като професионално изготвено, даващо пълен и ясен отговор на поставените въпроси и обективно, с оглед липсата на данни за заинтересованост на вещото лице от изхода на делото.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 АПК срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, от лице с право и интерес от оспорване, поради което следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт - Решение № Ж-691/11.12.2019 г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се регламентират в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Съгласно чл. 142, ал. 1, т. 2 от последната Комисията разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по Закона за енергетиката. Ал. 4 от с.з. предвижда като абсолютна положителна процесуална предпоставка предварителното разглеждане на жалбата от съответното дружество, за да бъде разгледана същата от КЕВР, като при това жалбоподателят следва да не е удовлетворен от отговора по нея или да не е получил отговор. В случая това изискване е спазено. Жалбоподателят се е обърнал към [фирма] и [фирма], които не са уважили жалбата му, преди да бъде разгледана същата от ответника по делото. Спазени са изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. По силата на чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /Наредбата/ при проверката на подадената жалба се събират всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея. Нормата на чл. 143, ал. 6 от посочената наредба също изисква Комисията да разгледа жалбата, ведно с цялата преписка по нея. В конкретния случай са поискани становищата на електроснабдителното и електроразпределителното дружество, КЕВР е изследвала

правнорелевантните факти и е събрала всички относими доказателства. Затова не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 3 от АПК. На следващо място, изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, съгласно чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата.

Не е налице съществено процесуално нарушение във връзка със срока за постановяване на акта. Съгласно чл. 22, ал. 4 ЗЕ „при жалби по ал. 1, т. 1, 2 и 3, включително подадени по ал. 2, когато не е постигнато доброволно уреждане на спора или при отказ на страна от доброволно уреждане, комисията взема решение по жалбата в срок два месеца след получаването ѝ. Този срок може да бъде удължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. Със съгласие на жалбоподателя удълженият срок може да бъде продължен с още два месеца“. В случая жалбата срещу акта е постъпила в КЕВР на 17.04.2019 г., а решението е постановено на 11.12.2019 г. Видно е, че в случая същото е постановено дори след крайния срок от 6 месеца, въпреки липсата на данни за удължаването му по изр. трето от разпоредбата със съгласието на жалбоподателя. Съгласно нормативната уредба в случая няма основания да се приеме, че срокът по чл. 22, ал. 4 е преклузивен. С оглед на това следва да бъде съобразено, че съгласно трайната съдебна практика съществено е процесуалното нарушение, което е повлияло на съдържанието на акта или е ограничило правото на защита на неговия адресат. В настоящия случай не е налице нито едно от двете. Постановяването на акта след законоустановения срок за това не преклузира възможността на органа да се произнесе по жалбата и в същото време не се е отразило по същество на волеизявлението му. Освен това актът е мотивиран, следователно адресатът му е запознат с основанията, които са обусловили конкретното разпореждане, а от друга страна, правото на защита на жалбоподателя е упражнено с подаването на жалба срещу него, която е предмет на настоящото съдебно производство.

По отношение на материалната законосъобразност на решението съдът намира следното:

Съгласно чл. 147, ал. 1 от Наредбата, „когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката“.

По делото е безспорно, а и се установява от представените писмени доказателства, че жалбоподателят Н. е собственик на процесния недвижим имот – представляващ УПИ IX-250 в кв. 52, [населено място], [община], област Г., който е придобит от [фирма] с Нотариален акт № 197, дело № 737, от 23.08.2016 г. В тази връзка по делото са представени Нотариален акт № 794, дело № 1555 от 1975 г. /купувач – С. С./, Нотариален акт № 84, дело № 857 от 2005 г. /купувач - М. Ч./, Постановление за възлагане на недвижим имот от 03.04.2015 г., с което имотът е придобит в резултат на публична продажба от [фирма], ЕИК[ЕИК].

Не се спори между страните, че в имота има монтиран електромер, което е безспорно установено и от заключението на назначената по делото СТЕ, при изготвянето на което вещото лице е извършило оглед на място.

В случая предмет на спор между страните е обстоятелството дали процесният имот е присъединен към електроразпределителната мрежа на [фирма] и съответно извършено ли е неоснователно прекъсване на захранването към него от дружеството. Като при положителен отговор, следва да бъде уважена жалбата и да бъде задължено последното да възстанови електроподаването към имота.

Съгласно чл. 122, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката „лицензиантите са задължени да осигуряват надеждно, качествено и непрекъснато снабдяване на клиентите освен в случаите на спиране и прекъсване на снабдяването при: 1. извършване на планови или аварийни ремонти на преносната и разпределителната мрежа; 2. определен от компетентен държавен орган ограничителен режим за ползване на електрическа енергия, топлинна енергия и природен газ; 3. неплащане на дължими суми; 4. договорни нарушения на клиентите, за които такава санкция е приложима“. Следователно в цитираната норма изчерпателно са изброени законните основания за спиране снабдяването на клиентите с електроенергия, като липсата на някое от тях води до извод за незаконосъобразно неизпълнение на задълженията на лицензиантите.

С оглед на това и на указаната по делото доказателствена тежест, на първо място, жалбоподателят следва да докаже процесният имот присъединен ли е бил някога към разпределителните електрически мрежи.

Между страните не се спори, че на името на жалбоподателя Е. Г. не е открита партида или клиентски номер към [фирма] за посочения адрес. Също така не се спори, че същият не е заплащал електрическа енергия за този имот, предвид липсата на доказателства в обратния смисъл, както изхождащи от жалбоподателя, така и налични в информационните масиви на заинтересованите страни по делото. Във връзка с това жалбоподателят претендира, че към момента на покупката на имота през 2016 г. в него е имало електрозахранване и същият е бил присъединен предвид наличието на електромер и кабели, свързани със стълб, част от инфраструктурата на електроразпределителната мрежа.

Съгласно сведенията, дадени от свидетелката К., същата е във фактическо съжителство с жалбоподателя Г.. Същата споделя преки впечатления при придобиването на имота, включително че на фасадите на две от постройките в имота имало електромери, до които водели кабели, намиращи се на стълб пред двора. Заявява, че знае от брокера, който им продал имота, че в къщата се е живяло. Твърди, че имотът е закупен от Г. през 2016 г., като до декември 2018 г. в нея е имало електричество. Предвид отношенията на свидетелката с жалбоподателя, показанията ѝ следва да се ценят съгласно чл. 172 ГПК оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. В тази връзка следва да се отбележи, че съдът констатира противоречие между показанията на К. и останалия доказателствен материал по делото. Наред с това следва да се вземе предвид обстоятелството, че същата не е присъствала на проверка на комунални връзки в имота и не сочи достоверен източник за твърденията си, че в имота се е живяло преди закупуването му. Данните, получени от брокера, който е посредничил при продажбата, не са надежден източник на информация предвид заинтересоваността му от сключване на сделката.

От заключението на вещото лице по назначената по делото СТЕ се установява, че същият е посетил имота и е установил, че в него има монтиран електромер с № 2994539, за който няма данни в Е., като същият бил с показание към 18.07.2021 г. – 5140,59 kWh. Посочил е, че наличната инфраструктура позволява имотът да се електрозахранва от съществуващата присъединителна линия. Установил е в имота две ел. табла - първото било с електромер с три броя стопяеми предпазители с връзка към разпределителната мрежа на улицата, второто било разпределително за къщата и било монтирано на външната стена, на вторият етаж на двуетажната жилищна сграда. След извършена проверка на документи, изискани от [фирма] експертът е констатирал, че в периода от 2006 г. до 02.07.2009 г. клиент на Е. е бил М. Г. Ч., ЕГН [ЕГН], с абонатен № [ЕГН], за място на потребление [населено място], без вписани улица и номер. За предходните собственици – С. С., И. С. Н., М. С. Ч., не

са открити данни за наличие на клиентски номер или партида в [населено място]. Направените от вещото лице констатации се потвърждават от свидетелските показания на свидетеля М. Ч., който е предходен собственик на процесния имот до 03.04.2015 г., когато е възложен с постановление за възлагане на [фирма], който пък от своя страна го продава на жалбоподателя на 23.08.2016 г. С оглед на това показанията на Ч. следва да бъдат кредитирани, тъй като допринасят за установяване на фактите от предмета на доказване, а освен това свидетелят е незаинтересован от изхода на делото предвид липсата на познанство и лични отношения с жалбоподателя. Следва да бъде отбелязано, че не води до обратен извод невъзможността на свидетеля да посочи със сигурност съвпадението на имота, показан на предявените му снимки, с този, чийто собственик е бил. Идентичността им се установява безспорно въз основа на представените по делото документи за собственост, описани по-горе – по-конкретно Нотариален акт № 84, дело № 857 от 2005 г. /купувач М. Ч./ и Постановление за възлагане на недвижим имот от 03.04.2015 г., с което собствеността върху имота е прехвърлена в резултат на публична продажба от Ч. на [фирма], ЕИК[ЕИК]. Ч. споделя, че е притежавал процесния и съседния му имот, като реално живеел в последния, който бил електрозахранен. Категоричен е, че другият имот бил необитаем, не бил захранен и не е вадил партида за него. Заявява, че докато е бил собственик, там нямало ток.

Съдът напълно кредитира показанията на свидетеля Ч.. Същият е незаинтересован от изхода на делото и има възможно най-достоверни и преки наблюдения върху процесния имот предвид това, че е бил негов собственик от 2005 г. до 2015 г. Освен това изложените от него данни кореспондират с установеното при справка в информационните масиви и архива на дружеството, а именно че единият от двата имота е бил електрозахранен, с абонатен № [ЕГН]. Както сам твърди жалбоподателят, партидата на съседния имот завършва на 102. Следователно, категорично не се доказва по делото, че партида, завършваща на 103 съществува, а още по-малко, че кореспондира с процесния имот УПИ IX-250 в кв. 52, [населено място], [община], област Г., чийто собственик е жалбоподателят Г.. С оглед на това по делото не се доказва, че същият е присъединен към електроразпределителната мрежа на [фирма]. В тежест на жалбоподателя е да докаже твърденията, на които основава жалбата си, които обуславят незаконосъобразността на акта. В случая той не се справи със задачата да докаже безспорно съществуването в имота на партида /клиентски и абонатен номер/, с която същият е присъединен, нито към настоящия момент /на обявяване на делото за решаване/, нито към датата на покупката му. Обстоятелството, че е установен в имота електромер и кабели за свързване с мрежата, не е достатъчно да бъде направен извод, че имотът е присъединен по съответния за това ред.

Поради изложеното се налага извод, че не е налице незаконосъобразно преустановяване на захранването на процесния имот във връзка с неизпълнение от страна на Е. на задълженията му по предоставената му лицензия и Наредба № 3 от 21.03.2013 г. Изложеното обосновава законосъобразността на отказа на дружеството за възстановяване на електрозахранването поради липсата на осъществено присъединяване на имота. За изпълнение на последното следва същият да бъде присъединен към разпределителните електрически мрежи по реда на Глава Втора от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи.

Поради изложеното настоящият съдебен състав намира оспорваният индивидуален административен акт за законосъобразен като издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, материалноправните

разпоредби, както и целта на закона.

По разносните по производството:

При този изход на спора и своевременно заявената претенция за присъждане в полза на ответника на юрисконсултско възнаграждение, същата се явява основателна, като на основание чл. 143, ал. 3 АПК, във вр. с чл. 144, вр. чл. 78, ал. 8, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд София- град, III- то отделение, 70- ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. Г., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, срещу Решение № Ж-691/11.12.2019 г., постановено от Комисия за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА Е. А. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: